

«Τὸ Μελετεμάκι» τοῦ κ. Παντελῆ Χόρν στὸν Ἀπόλλωνα — Τὴ μπουνάτσα ἑνὸς ἀντρόγυνου— πού ζῆ ἀποτραβηγμένο σ' ἕνα νησί τοῦ Αἰγαίου μὲ μοναδική φροντίδα του τὴν καλοζωία—ἐρχεται νὰ ταράξει ἕνα μελετεμάκι. Ἐνα παροδικὸ αἰσθηματάκι τοῦ συζύγου γιὰ μιὰ ἀνιψούλα τῆς γυναί-
κας του.

Μιὰ νύχτα (καλὸ φαί, ἐκλεκτὰ λικέο, φεγγάρι), ὁ ἄντρας πού μένει μόνος μὲ τὴ δροσερὴ καὶ πεταχτὴ ἀνιψούλα του, αἰσθάνεται ἕνα δυνατὸ κυμάτισμα συναισθημάτων. Γιὰ μιὰ στιγμή νομίζει πὼς ἐρχεται ὁ σίφουνας πού θὰ ἀναταράξει τὰ μύ-
για τῆς ψυχῆς του, πού θὰ φέρει καταστροφές, ἀλλ' ἀργότερα—ὅταν ἐπέμβαίνει ἡ σύζυγος καὶ διώ-
χνει τὴν ἀνιψούλα—καταλαβαίνει πὼς δὲν πρό-
κειται παρὰ γιὰ ἕνα μελετεμάκι πού φουρτούνιασε
γιὰ λίγο τὴν κάλμα τῆς ὑπαρξῆς του γιὰ νὰ περά-
σει γρήγορα.

Γύρω ἀπὸ τὴν ὑποθεσοῦλα αὐτὴ ὁ κ. Χόρν κέντησε μὲ κέφι μιὰ τρίπραχτη κωμωδία χαριτω-
μένη στὸ συνολό τῆς. Λυστυχῶς δυὸ—τρεῖς σκηνές
«τραβοῦσαν» περισσότερο ἀπ' ὅτι θάσπεκε. Ἡ

σκηνὴ τοῦ μεθυσιοῦ τῶν ὑπηρετῶν, ἡ σκηνὴ τῆς
παλιᾶς ἱστορίας τῆς νύχτας μὲ τὸ φεγγάρι, μὲ τίς
μεγάλες σιγές καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ φινάλε θὰ κέρδι-
ζαν καταπληχτικὰ καὶ θὰ δέναν τὴ δράση ἂν ψαλ-
λιδιζόνταν λιγάκι.

Ἀδιόρθωτη γκρίνια θὰ μοῦ πεῖτε. Αὐτὴ τὴ
φορὰ ὅμως δὲν γίνεται ἀδίκως. Ὁ κ. Χόρν ἔ-
γραψε μὲ πολὺ κέφι καὶ ἡ θέλαμε πολὺ νὰ βλέπαμε
τὸ «Μελετεμάκι» του νὰ κάνει τίς ἑκατὸ βραδυνές.

Οἱ τύποι πού κινοῦνται στὸ ἔργο εἶναι ὅλοι
ἄτονοι. Διαλεχτότερο; ἀπ' ὅλους ὁ τύπος τῆς Μα-
νταλένας, μιᾶς χήρας «φραγκοπαναγιᾶς» πού «δὲν
μπορεῖ νὰ βλέπει τοὺς ἄντρες νὰ ὑποφέρουν» καὶ
πού τὸν κράτησε ἀρκετὰ καλὰ—καλύτερα ἀπ' ὅ-
λους τοὺς ἄλλους ῥόλους πού ἔπαιξε ὡς τὰ σή-
μερα,—ἡ κ. Μιράντα Θεοχάρη. Ὁ κ. Παπαγεωρ-
γίου—ἀπόστρατος συνταξιοῦχος ἀξιωματικὸς τοῦ
ναυτικοῦ, λίγο μονοτάρης, καλοφαγᾶς καὶ καλο-
ζωισμένος—ἔπαιξε μὲ μπριὸ τίς κωμικῆς του σκη-
νῆς καὶ συγκρατημένα τὴ σκηνὴ τοῦ φεγγαριοῦ.
Ἡ κ. Ἀλκαίου ὅπως πάντα καλὴ. Ἐξαιρετικὴ
στὴ σκηνὴ ὅπου διώχνει τὴν ἀνιψιά τῆς, ὅπου ἐκ-
δηλώνει τὰ συναισθηματά τῆς μόνου μὲ τὸ βλέμμα,
καὶ στὴ σκηνὴ τοῦ φινάλε, ἕνα πρώτης τάξεως
εὔρημα τοῦ συγγραφέα.

Ἡ δ. Ἀλίκη Θεοδορίδη δροσερὴ, πεταχτὴ,
φρέσχια—ἕνα ἀληθινὸ μελετεμάκι—εἶχε πολὺ ἐπι-
τυχημένες στιγμές. Ὁ κ. Λεπενιώτης ἔπεσε μερικὲς
φορὲς στὸν κλωσυνισμό. Μ' ὅλο τοῦτο δὲν ἦταν ἀ-
φόρητος ὅπως ἡ κ. Παπαδοπούλου. Στὸ ῥόλο τῆς
ὑπηρετρίως ἦταν κακότεχνη καρικατοῦρα ὑπηρε-
τρίως τραβηγμένη ἀπὸ τὰ μαλλιά. Εἶναι ἀλήθεια
κρίμα πού κράτησε τὸ ῥόλο τῆς ὑπηρετρίως, ῥόλο
ἐξαιρετικὰ ἀβανταδόρικο πού ἂν τὸν ἐκρεάριζε
ἄλλη θὰ προκαλοῦσε ἀκράτητα τὰ γέλια τοῦ κοι-
νοῦ καὶ θὰ κατόρθωνε νὰ ἐπισκιάσει ἴσως καὶ τὸ
ῥόλο τῆς Μανταλένας.

Γιὰ τοὺς κ. κ. Καστανάκη καὶ Σπαχῆ μπορεῖ
νὰ πεῖ κανεὶς πὼς ποτέ τους δὲν θὰ γίνουν σκη-
νογράφοι, γιατί δὲν γνωρίζουν τίς στοιχειώδεις
προϋποθέσεις τῆς τέχνης. Προσπάθησαν νὰ κάνουν
ὅ,τι καὶ ὁ κ. Κλώνης στὴ Διὸς Τσαρλεστον, μὰ δὲν
τὸ πέτυχαν ἐπειδὴ τοὺς λείπει τὸ καλλιτεχνικὸ
δαιμόνιο κ' ἔτσι μόνον ἐξωτερικὰ καὶ ἀπὸ μίμη-
ση ἔκαμαν μιὰ στυλιζέ σκηνογραφία. Αὐτὸ γίνεται
φανερὸ ὅταν δεῖ κανεὶς τὸ φόντο πού ἔχουν κά-
μει μὲ τὸν κόκκινο φάρο πού φέγγει στὸ βάθος.
Μέσα σὲ πλαίσιο δηλαδὴ στυλιζέ ἔκαμαν νατου-
ραλισμὸ. Τὴν τέχνη τὴν βλέπουν ὡς φωτογραφία
καὶ ὄχι ὡς ἀναγωγή.

Ὁ φωτισμὸς μέτριος. Κακὸς στὴ σκηνὴ τοῦ
φεγγαριοῦ, ὅπου μὲ τίς καμάρες θὰ μπορούσε κα-
νεὶς νὰ δώσει φωτοσκιάσεις τέλειες. Δυὸ γαλάζιοι
προβολεῖς ριγμένοι ἀπὸ ψηλὰ καὶ πλάγια σιμά, ὁ
ἕνας ἀπὸ τὸ πρῶτο πλάνο κ' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ δεύ-
τερο μὲ τὸ ἴδιο πεδίο φωτισμοῦ, τι δὲ μπορούσαν
νὰ κάνουν.

Χάθηκε μιὰ ἀντίσταση—ἔστω καὶ πρόχειρη μὲ
νερὸ καὶ πλάκα τσίγκου—γιὰ τὸ δειλινό;